

סוזי וחבריה

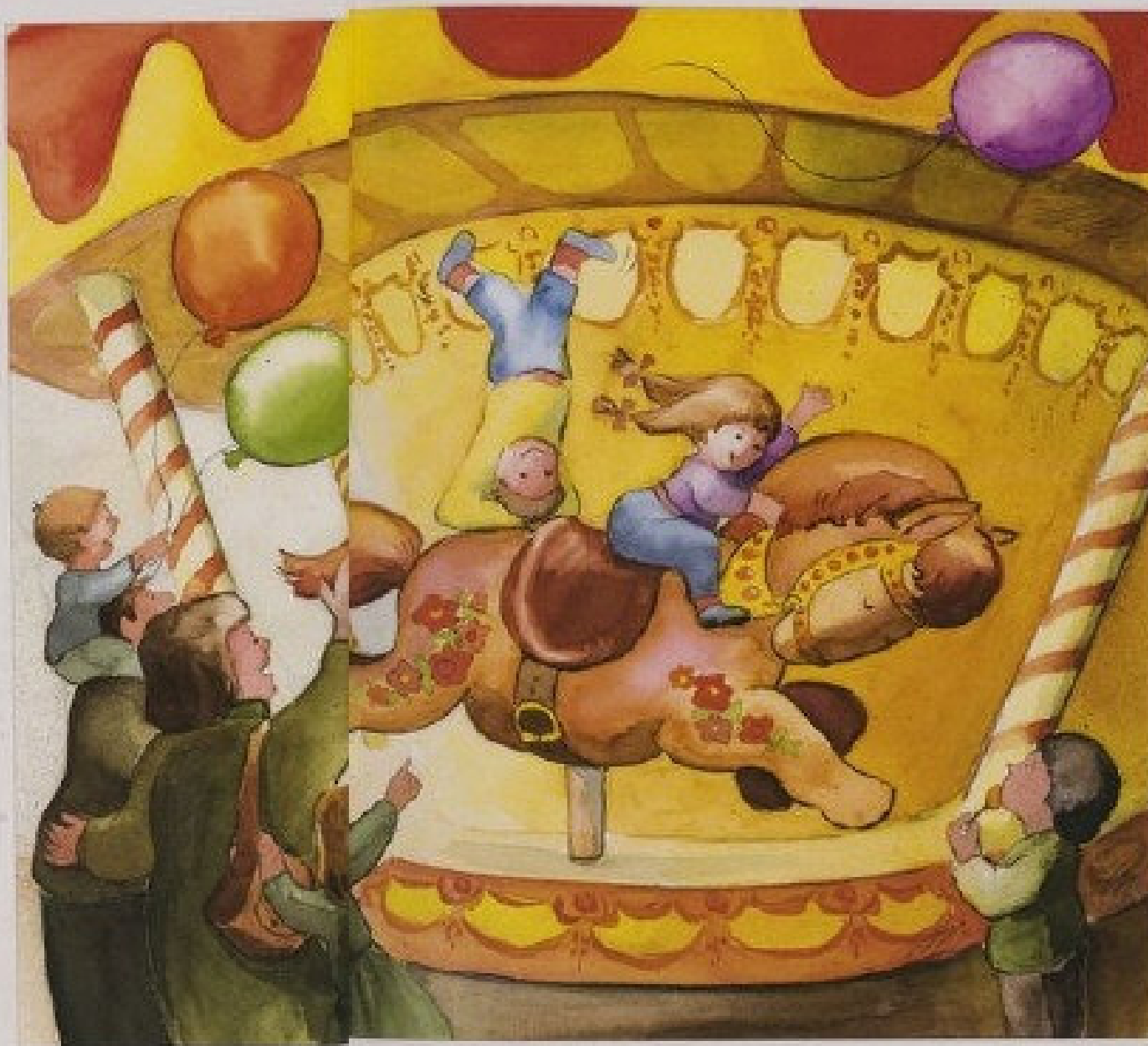
הנס וילהלם

זה סיפור של ידידות לא רגילה. הם היו שלושה וגרו
בעיירה קטנה. הם הכירו זה את זה כבר הרבה זמן.
כל בוקר, עם זריחת השמש שלושת החברים
התכוננו לקראת היום שלהם.

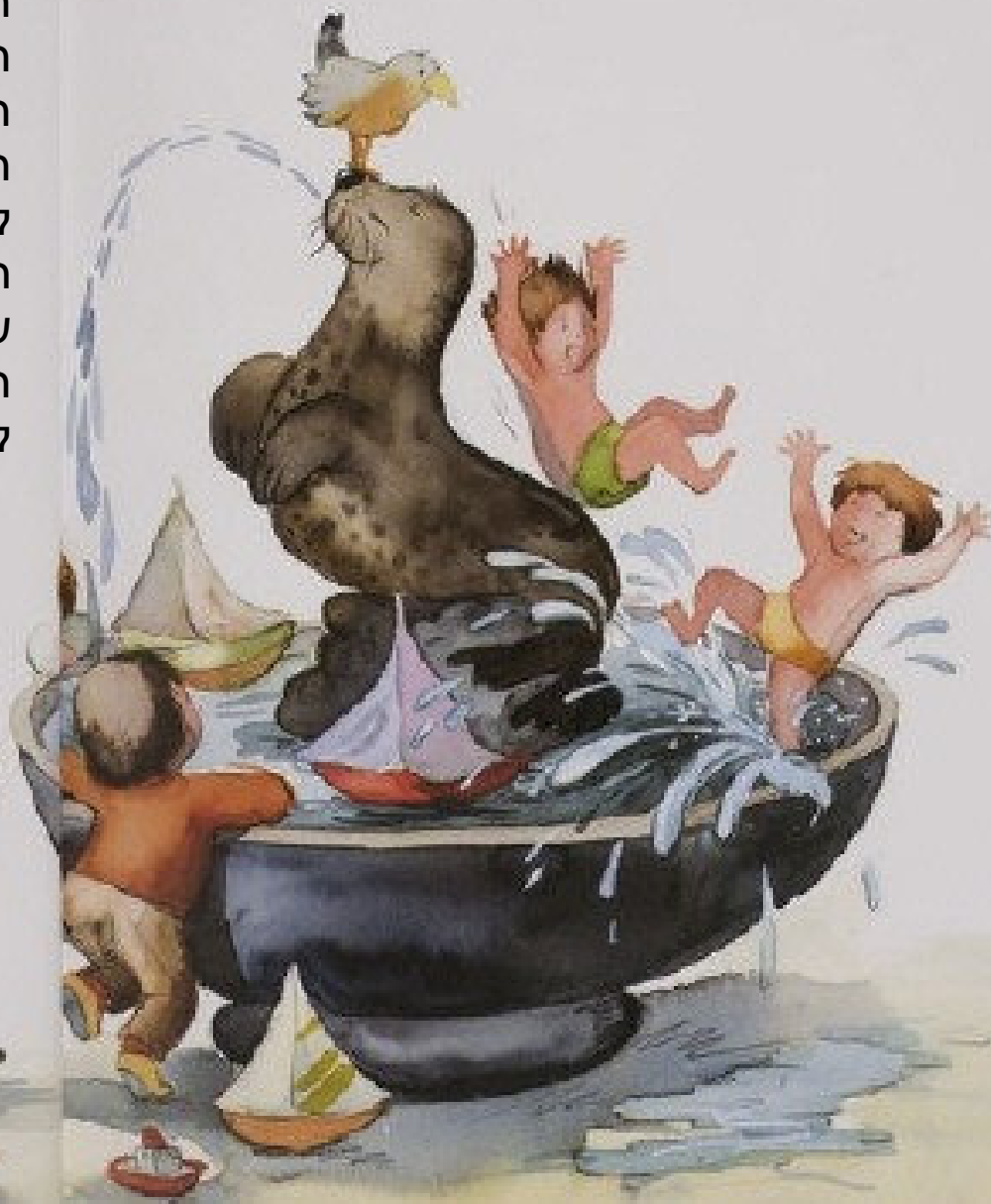
אחד מהם היה פוני, סוס
צבוע יפה שעל הסחרחרת.
הילדים אהבו את הפוני והוא
אהב אותם. כל יום הם באו
ורכבו עליו ופוני רץ אתם
סביב, סביב בסבלנות.
אבל מדי פעם רצה פוני
לדהור מעבר לכיכר, לקפוצ,
פשוט לברוח, במקום
להסתובב יום-יום במעגל.

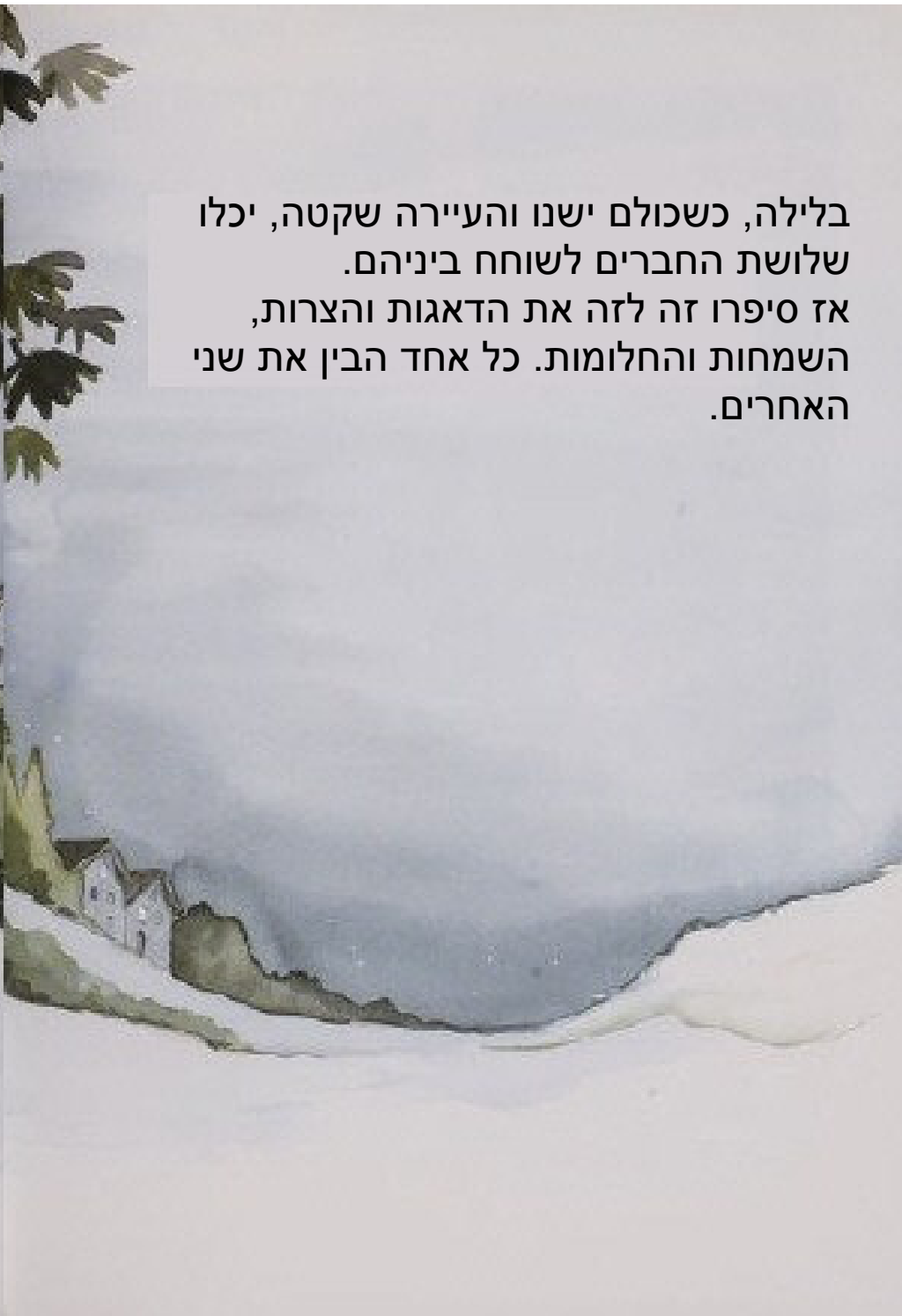
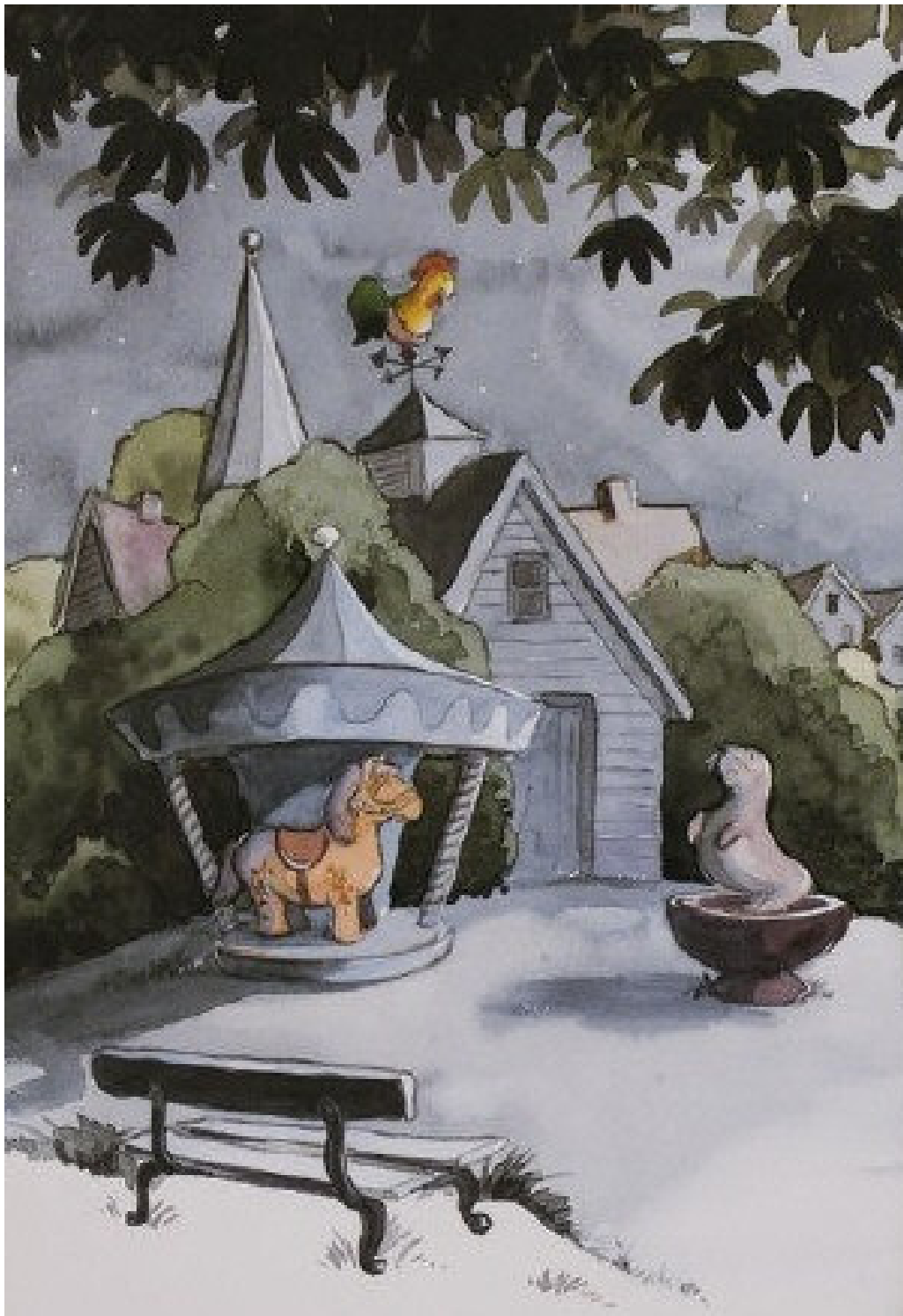

החבר השני היה מקס, התרנגול שעל השבשבת.
מקס אהב את תפקידו האחראי. היה זה חשוב להצביע
על כוון הרוח, ובמיוחד עבור הילדים שרצו להעיף את
עפיפוני הדרקונים שלהם.
אבל שם, למעלה, הוא הרגיש בודד מאוד. וגם קר היה
לו. הוא עבר סערות, גשם, שלג והצטנן לעתים קרובות.
הוא רצה להיות במקום כלשהו שם לא יהיה כל כך בודד
ולא נתון לרוחות.

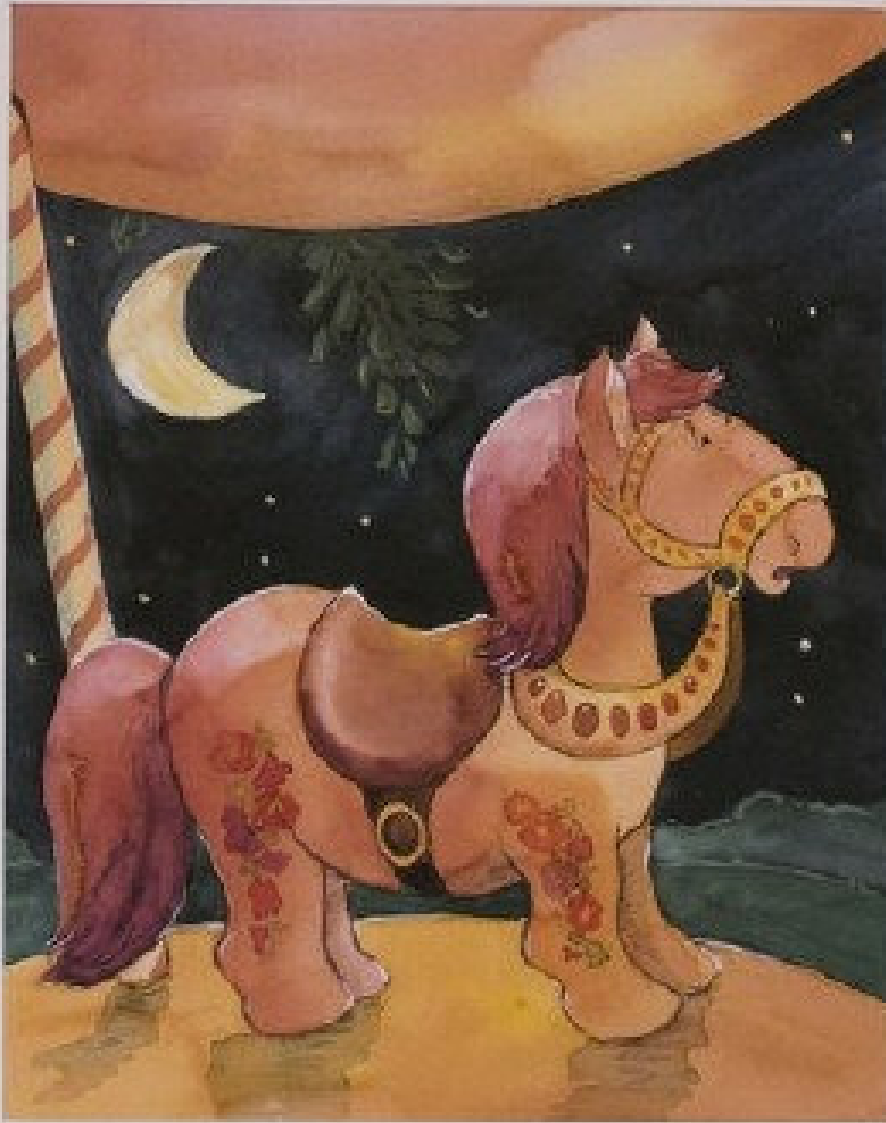

השלישית הייתה סוזי, כלבת המים מהמזרקה.
היא ירבה בכיכר השוק והמים זרמו מפיה.
הילדים השיטו את הסירות שלהם במי המזרקה,
השתכסו סביב וטיפסו על גבה של סוזי כדי
לגלוש משם למים.
הם אהבו את סוזי והיא אהבה אותם ואת הרעש
שלהם. אך מדי פעם היה לה קצת משעמם. כל
הזמן לשבת במזרקה ולהתיז מים... זה לא יכול
להיות הכל!

בלילה, כשכולם ישנו והעיירה שקטה, יכלו
שלושת החברים לשוחח ביניהם.
אז סיפרו זה לזה את הדאגות והצרות,
השמחות והחלומות. כל אחד הבין את שני
האחרים.

"אבל מה יקרה לילדים?" שאלה סוזי "איך הם יחיו בלעדינו?"
"אא, הם כבר ימצאו להם משחק כלשהו" אמר פוני "הבה, נלך
כבר."

ועוד באותו הלילה שלושת החברים עזבו את העיירה.

לילה אחד פוני היה עצוב במיוחד. "האם אין כל דבר אחר
בעולם, אלא רק להסתובב במעגל בלי סוף?" הוא נאנח.
-"אני מבינה אותך" אמרה סוזי. היו לה כבר מזמן
מחשבות דומות.

"ואני?" קרא מקס מהצריח "אתם חושבים שנעים לי כך
לשבת בגשם ושלג כאן למעלה ולקבל נוזלת פעם אחרי
פעם? אתמול סיפרה לי ציפור אחת על ארצות הדרום.
שם אמור להיות חם ויפה ואין צורך לעשות שם דבר."
"לא לעשות דבר?" שאל פוני "אז בואו ונלך לשם!"
"אני מוכן" ענה מקס.

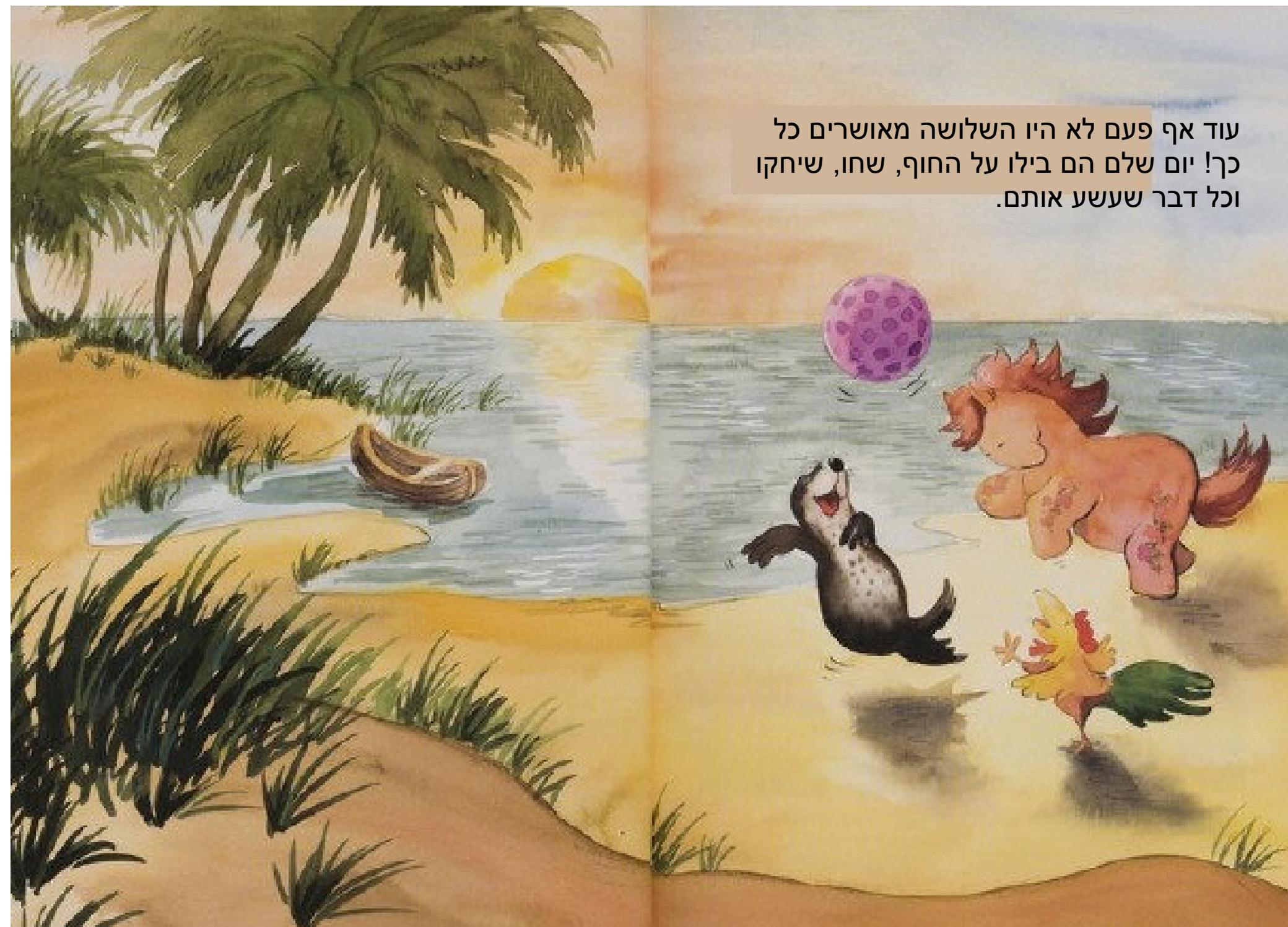

הדרך דרומה הייתה ארוכה. שלושת החברים עברו הרים, נהרות, נדדו דרך עמקים ויערות, הלכו דרך ערים גדולות וקטנות. אבל הרצון שלהם להגיע לארצות הדרום החם, הידידותי, היה חזק והם מוכנים היו למאמץ.
ויום אחד קרא מקס "חברים! אני רואה כבר ים! הצלחנו להגיע!"

עוד אף פעם לא היו השלושה מאושרים כל
כך! יום שלם הם בילו על החוף, שחו, שיחקו
וכל דבר שעשע אותם.

"אני לא חוזר ולא אשב כל היום על השבשבת" אמר "אני נשאר כאן.
אתכם או לבדי."
שלושתם שתקו זמן מה.

לא צריך יותר לרוץ במעגל, לא צריך להצביע על כוון
הרוח, לא לשבת במזרקה...!
הם יכלו לשכב בשמש וסתם להתבטל.

-
החיים החדשים מצאו תחילה חן בעיניהם. אבל כבר
אחרי ימים אחדים נעשה משעמם. הם התחילו לריב
ללא כל סיבה, קראו זה לזה בשמות גנאי ושעות
שלמות לא דיברו זה עם זה.
"מה בעצם קורה לנו?" שאל פוני יום אחד "משהו לא
כל כך בסדר."
"אולי אנו מתגעגעים לילדים" אמרה סוזי בשקט, אבל
מקס מיד הפסיק אותה.

למחרת בבוקר סיפר פוני לחבריו מה חלם בלילה. הוא ראה את המזרקה, אך זו הייתה מלאת לכלוך ואשפה והילדים לא יכלו יותר לשחק בה. והוא ראה את השבשבת שעמדה בלי לנוע והילדים לא העזו יותר להעיף את העפיפונים שלהם. הוא ראה בחלום גם שהסחרחרת הייתה נעולה והילדים עמדו שם עצובים..

שלושת החברים עמדו בלי להוציא הגה ובסוף אמרה סוזי "אולי היינו צריכים בכל זאת לחזור הביתה."

אבל פוני ומקס לא היו מוכנים לחזור לעיירה וימים שלמים שוב לעשות אותו הדבר.

ואז עלה לסוזי רעיון לראש. ואחרי שסיפרה אותו, החברים שלה התלהבו כל כך שמיד התכוננו לדרך חזרה.

הם הגיעו לעיירה שלהם בלילה.
"מסקרן אותי מאוד איך יגיבו הילדים מחר
בבוקר" גיחך פוני.
"זאת תהיה ההפתעה הגדולה ביותר"
אמר מקס.

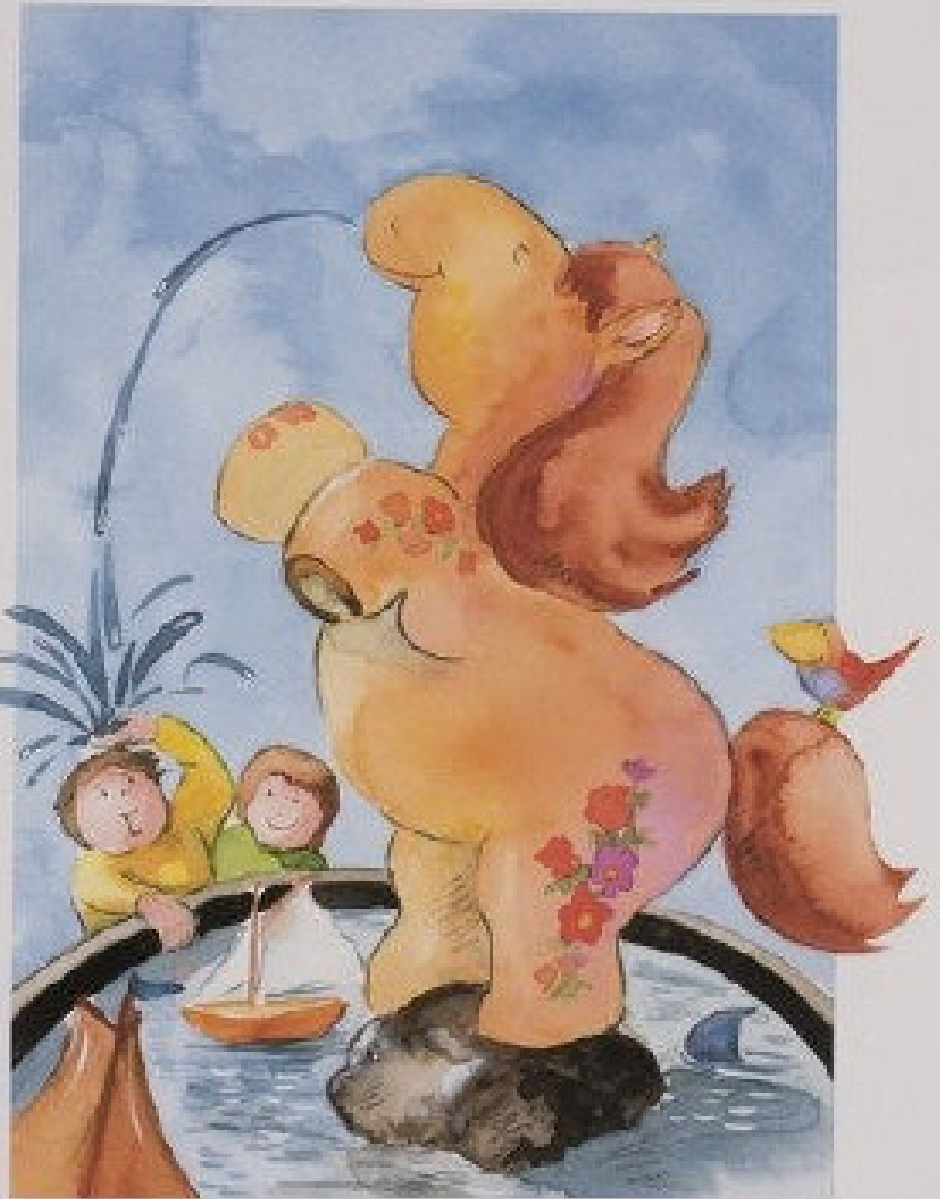

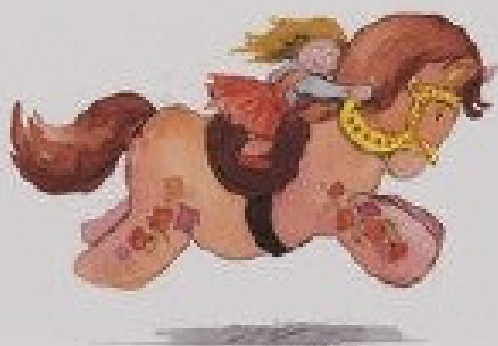
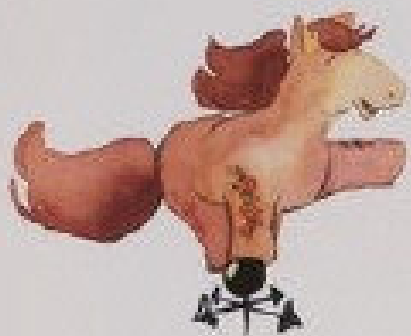
למחרת בבוקר לא היה גבול
לשמחת הילדים. שלושת החברים
חזרו! אבל לא כמו קודם. סוס
הסחרחרת רכב עכשיו על
השבשבת, תרנגול הרוחות ישב
במזרקה וסוזי מהמזרקה
הסתובבה עכשיו בסחרחרת.

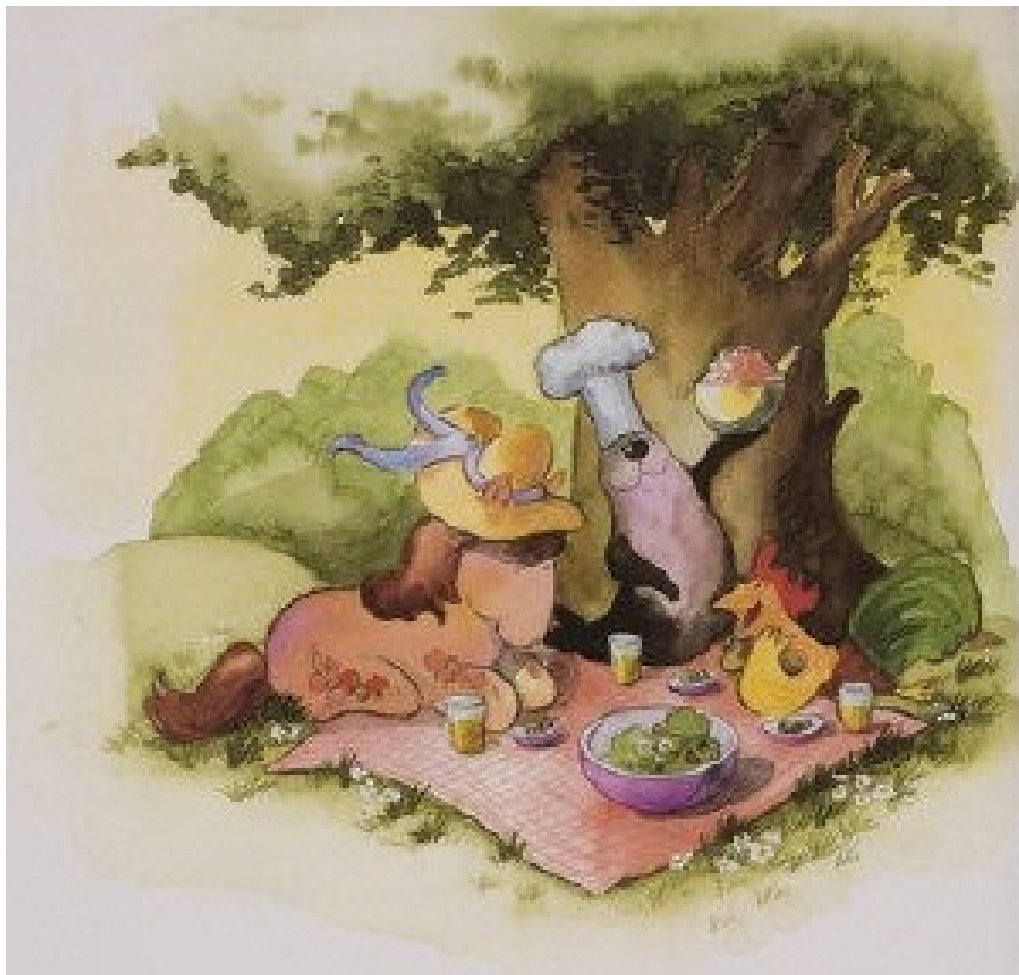

וביום הבא מקס למד מה
עליו לעשות כסוס
הסחרחרת וסוזי הסבירה
לפוני איך להתיז מים
במזרקה. ומקס הסביר
לסוזי איך להראות את כוון
הרוח.
הילדים לא האמינו תחילה
למראה עיניהם. אבל
החילופים היום-יומיים
שימחו אותם כפי ששימחו
את שלושת החברים עצמם.

מאז סוזי, פוני ומקס התחלפו
כל יום במקומותיהם. זה היה
הרעיון של סוזי ושלושתם הבינו
מהר שהחיים שלהם כבר לא
יהיו כל כך משעממים כמו
קודם. הם למדו זה מזה
והשתעשעו לא פחות מהילדים.

רק יום אחד בחודש הסחרחרת נעצרת,
השבשבת נשארת ריקה ומים לא זורמים
מהמזרקה.

פעם בחודש סוזי, מקס ופוני לוקחים יום
חופש, עוזבים את העיירה ומבוקר ועד הערב
עושים מה שרק יעלה על דעתם.